blive Vanger. Er der nogen Mening i, at en Moder ikke kan
vare Vanger for sine Børn, naar Faderen er død? Er der
nogen Mening i, at en Kvinde, der maatte lide en stor,
selvstændig Vidtrækkende, skulpa til en kundende vild,
spenmed Mand og bede om hans Hjælp, naar det gjalder
hendes Børns Tarv? Jeg synes det ikke, og jeg er overbevist
om, at de fleste Kvinder, i alt Fald alle Mødre, er enige
med mig heri. Jeg tillader mig derfor med Lethed at
Kvindernes Medsen at rette en Henstilling til Folketinget
om, at den i den kommende Rigsdagsamling at fremkomme
forelagt et Lovforslag, der gaar ud paa, at Kvinder skal
samme Ret som Mænd til at vare Vanger.
Hjælpes vil jeg opfordre til at fremkomme forelagt et
Forslag til den om, at Kvinder kan vare Testamentsvidner.
Det er en Forsømmelse mod Kvinderne, at de ikke kan
bruges til saa mange ting uden at vare Vidner paa
et Testamente. Det er en Forsømmelse mod Kvinder, at en
lige konfirmeret Tjenestedreng paa landet kan vare
Testamentsvidne, medens en kvindelig Grosserer, Læge eller
Sagfører ikke kan vare det. Og jeg er overbevist om, at medens
den første Bestemmelse om Vangeretten vil ikke mødes
og stærk Modstand, saa vil denne sidste om Testaments-
vidnerretten i den danske Rigsdag blive vedtaget som
noget gandske selvfølgeligt, som noget, der ikke ved en